

landleitmotiv

Land Leitmotiv és un projecte cultural creat per joves i que pretén donar veu a tots aquells als que interessa la cultura, l'estudien o hi treballen, tant des d'Andorra com internacionalment.

Sebastià Bennasar

Sebastià Bennasar (Palma 1976)

Periodista i escriptor. Llicenciat en humanitats i màster en història del món. És un home inquiet, amant de la cultura i la terra catalana. On darrera del seu somriure permanent a la cara, els ulls petits i la seva barba frondosa que l'identifica, s'hi amaga un pou de saber. Un saber de tot, del passat, del futur i del present. Un saber de literatura, d'art, de política, d'història, d'esports. Un saber que emmagatzema en cada intercanvi de paraules entre desconeguts, coneguts, companys i entre amics. Tot allò que escolta, que copsa, es susceptible a ser plasmat en un llibre, en un recull de contes. El veiem doncs, entre el seu grup d'amics, escoltant les històries que li conten i ell, amb el seu quadern i la seva ploma i un somriure d'orella i orella, escoltant fets increïbles, històries sorprenents i bestieses a dojo, que poden formar part, algun dia de llibres excepcionals com "Nocturn de San Felip Neri"

ENTREVISTA – Per Ester Vilar

Escriu unes paraules amb suavitat, ràpides, amb lleugeresa, amb una cal·ligrafia allargada, amb cursiva, de forma elegant, igual com si ho fes amb un pinzell. Aquesta manera d'escriure, aquesta forma tan distingida que ens porta al passat, a l'ús antic que se'n feia de la ploma estilogràfica. I és que escriure en ploma no és només un capritx, sinó que també es una forma de parlar, de connectar encara millor amb l'aureola màgica de la literatura.

I és que encara que els mons han canviat, i encara que Sebastià Bennasar (Palma de Mallorca, 1976), el primer que faci al llevar-se sigui prémer el botó per encendre l'ordinador, ell porta sempre la ploma estilogràfica, el bloc de notes i aquella cultura molt dins seu. Una background que l'ha portat a escriure el seu darrer llibre "Nocturn de San Felip Neri", que és un pou de cultura inqüestionable. L'autor pren la Plaça de Sant Felip Neri de Barcelona, d'una forma molt encertada, com el tronc simbòlic de tota la narració d'on neixen branques del coneixement: l'art, literatura, la història.

P: Què li desperta o què li va despertar aquesta plaça de Barcelona, la Plaça de San Felip Neri, que neix després d'entrar als carrerons de la vella i bella Barcelona Gòtica?

R: Bé vaig veure que en aquesta plaça hi podia caber el món sencer, amb les històries del passat -com el terrible bombardeig de la Guerra Civil- i sobretot el present. És una plaça inquietant i mig amagada tot i ser al cor de Barcelona. Hi ha vegades que s'hi pot estar sol i això en si mateix és sorprenent.

P: Vostè ha estat descrit com l'escriptor de novel·la negra, aquest cop però, ha volgut fer una cosa diferent, una novel·la amb tocs dramàtics, sensible i també simbòlica. Què el va portar a fer aquesta narració?

R: La tenia pensada des de feia molts anys i jo crec que cada història et demana el seu què, la seva manera de contar. Jo no sóc només un escriptor de novel·la negra, tinc llibres d'assaig, de contes, poesia i novel·les curtes. Tot i que per les raons que sigui el gènere negre m'agrada molt i m'hi sento molt còmode. Però per fer aquesta història la novel·la negra no em servia...

P: Va comentar que aquesta obra neix als voltants de fa set anys enrere.

R: Sí, va ser en una aula de filosofia a la Universitat Pompeu Fabra on en vaig escriure les primeres pàgines, on va néixer la novel·la. Suposo que devia ser quelcom sobre la mort...

P: Seria doncs, que la universitat ha estat un clar suport en aquest llarg camí. És així?

R: Està clar que una carrera com Humanitats, que el que fa és obrir curiositats i estimular les ganes de saber ha estat clau en la confecció del llibre, que jo volia que fos també un gran cant a la cultura, ara que sembla que el saber humanístic està desprestigiats i de capa caiguda. És un gran error. Necessitam més gent que sapi pensar que no gent que sapi fer, i estic convençut que només amb una forta cultura humanística sortirem d'aquesta crisi.

P: En el "Nocturn de San Felip Neri", essent un niu d'història moderna i contemporània, empres com a punt per excel·lència la guerra dels Balcans. Per què aquest tema?

R: Perquè va ser la guerra que vaig viure durant la meva adolescència. A Mallorca ens arribaven refugiats de Bòsnia i crec que a més a més fou la darrera guerra ben narrada pels mitjans de comunicació. Sarajevo s'havia convertit en un símbol de resistència dels seus ciutadans contra la barbàrie. Però és que a més a més, els Balcans han estat sempre un dels llocs més fascinants i desconeguts d'Europa, una d'aquestes grans cruïlles de la història sobre la qual sabem poquíssimes coses.

Plaça de Sant Felip Neri
Barcelona

P: Podríem parlar i és així d'un llibre a part. Si en art parlem de quadres dins d'un quadre, en aquí podríem parlar de llibres en plural i en singular, dins d'un llibre.

R: Sí. És un llibre que transmet un gran amor per aquest món que està desapareixent que és el del coneixement a través de la lletra impresa. Ara estam començant a viure amb una altra mena de text, que és el digital, i que no té res a veure amb la manera de llegir d'un llibre. I jo crec que ens cal aprofitar les noves tecnologies, però sense renunciar al coneixement profund que aporten els llibres.

P: Podria preguntar-li si aquest llibre té una intenció moral i cultural darrera? O simplement vostè escriu com ho fa el violinista del llibre? Aquest sentiment de llibertat, oblidant el món en el que vivim, que si fem alguna cosa és perquè volem quelcom a canvi.

R: Jo escriu per necessitat. I evidentment hi ha la necessitat de voler intentar canviar el món o d'alertar d'allò que crec que estam perdent. Però jo no som ningú i sobretot el que vull provocar amb els meus llibres és una petita reacció. Jo escriu per fer feliç a la gent, però de vegades la felicitat arriba per un procediment que no és el més fàcil, que necessita un cert esforç. I no hi ha tant una intenció moral o cultural com una reivindicació de què hi ha altres maneres de fer possible. Si un sol lector és més curiós o més feliç després de llegir un llibre meu, objectiu acomplert.

P: S'han fet pel·lícules, com les de Àgora, on la biblioteca, d'Alexandria, la casa del saber es cremada per l'enemic. En un dels capítols també parles de la crema de la biblioteca Nacional de Sarajevo. La crema del saber, de tota aquesta cultura. Suposo que la tria d'aquest esdeveniment no es a l'atzar.

R: Mai no es cremen biblioteques per atzar, sinó amb voluntat de destruir la memòria dels pobles, allò que pot passar de generació en generació més enllà de la memòria oral que abasta poques generacions. Cremar una biblioteca és voler destruir el cervell d'un poble i voler prendre-li la llibertat.

P: Però també es una crítica a tota la societat que ens envolta? Pot ser?

Desconeixement cultural? Diu en algun moment "Com més a prop tenim una cosa menys ens interessa".

R: Per descomptat. És molt més fàcil apadrinar un nen al tercer món, que a més a més amb una mica de sort un cop al mes escriu una carta ben acolorida donant les gràcies, que baixar a un centre assistencial a donar de menjar als necessitats a la nostra ciutat. Estam comprant la calma de les nostres consciències. I a la vegada vivim en una societat multicultural on totes les cultures són benvingudes, totes menys la nostra...

P: M'agradaria fer-li una pregunta tècnica... La manera d'escriure. Sempre ens han parlat de la primera o tercera persona per explica històries. Vostè innova i escriu en segona persona. En tercera per uns altres casos i és clar, en altres en estil directe, que seria en primera persona. És un desafiament? Un repte?

R: No ho creureu, però juro que la història va sortir així. La segona persona aporta una cosa interessant que és el misteri de saber qui és aquest narrador, qui s'amaga al darrera. S'empra molt més en la poesia, és veritat.

P: Un repte també ha estat escriure amb 228 pàgines una narració amb tant de coneixement?

R: No. El coneixement està posat al servei de la narració, no és una exhibició perquè sí, ni un acte de pedanteria. És vital per a la història. Si volgués ser pedant i exhibir-me el llibre tendria 400 pàgines. Però seria molt més avorrit.

P: En e Nocturn de San Felip Neri descrius a la perfecció i amb claredat indrets de la Barcelona contemporània. Recomanaries que pot ser l'ajuntament de Barcelona es llegís alguns paràgrafs del llibre per si mai han passejat per carrers del barri gòtic de Barcelona i hi poses algun tipus de solució.

R: Bé, no és només el Barri Gòtic el que necessita solucions d'urgència!!! A Barcelona s'ha decidit foragitar el ciutadà, que comença a sentir-s'hi incòmode, per mantenir determinats ghettos d'una banda, i per atreure el pitjor turisme d'Europa per l'altra. És que fins i tot deixem que els hooligans pixin a la porta de l'Ajuntament!!!

Nocturn de Sant Felip Neri (2013)

Una noia cega, malalta. Un violinista amb cadira de rodes. Un escriptor. Un bibliotecari. Una minyona. La Clara, el Franz, el Carles, l'Enric, la Manuela.

Són els protagonistes principals de Nocturn de San Felip Neri. Però també ho són Jim (l'Illa del tresor), Ramon i Esteve (Auca del senyor Esteve), Samuel Fergusson (Cinc dies en globus), Guillermo de Baskerville (El nom de la rosa), entre molts mes altres que prenen relleu en aquesta novel·la de manera desconeguda, però que hi són. Ells apareixen entre línies.

Però qui de veritat pren relleu en aquestes pàgines es la Barcelona, la guerra dels Balcans, la critica social i del desconeixement, i sobretot una crida a la llibertat i als valors de la societat, aquells valors que s'han perdut al llarg del temps.

Nocturn de San Felip Neri, doncs, uneix els personatges, totalment oposats per crear una novel·la molt simbòlica, emocionant que neix al cor de Barcelona, al barri gòtic de la ciutat, a la Plaça San Felip Neri, que encara ara, té les petjades de l'any 1938, quan l'aviació Franquista va bombardejar la ciutat. Encara ara, les parets de l'església parlen per si soles i deixen anar els crits de terror, i les llàgrimes de tristesa i ràbia que es van viure durant la Guerra Civil Espanyola (1936 -1939)

[Bloc a WordPress.com.](#) Theme: [Suburbia](#) by [WPSHOWER](#).